

[A. C. Normann.]

blive, skal vi kalde det et mere naturligt kreditbehov i et erhverv, der er inde i en stærk udvikling, hvor en stærk rationalisering nødvendigøres f. eks. af konkurrenceforhold eller andre forhold. Der er ikke nogen grund til at opstille den skillelinje, når man skal bedømme, om staten skal bidrage til finansiering af et erhvervsområde. Kriteriet må for staten være, hvor de penge, man udlåner, gør mest nytte erhvervsmæssigt, samfundsmæssigt, valutarisk, produktionsmæssigt, og fiskeriets område mener jeg er et område, hvor man virkelig kan påvise en overordentlig stor nyttevirkning af relativt små midler. Jeg tror altså, det ærede medlem skulle opgive denne tankegang med at skelne mellem årsagerne til behovet og meget snarere henvende sin opmærksomhed på, hvad vi får af virkelig nyttevirkning ud af de midler, staten stiller til rådighed.

Jeg er ikke sikker på, at det ærede medlem har opfattet det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard's udtalelse på den rigtige måde. Der er ikke her tale om et statsforbrug; der er tale om en investering. Der er tale om en låneydelse, der forrentes og tilbagebetales. Man må skelne mellem et forbrugsformål og et investeringsformål. Det går jeg ud fra at det ærede medlem vil holde med mig i. Hvorvidt 1 mill. kr. er et lille beløb eller ej, kan man diskutere. Jeg indrømmer, at i mange forbindelser ville jeg synes det var et formidabelt beløb. Men når der er tale om 1 mill. kr. som udlån til fiskeriet, fra hvilket erhverv vi har hentet en eksportværdi på 273 mill. kr., er det måske alligevel temmelig forsvarligt at kalde det et lille beløb. Jeg vil bare pege på, at det ikke er helt ligegyldigt, i hvilken sammenhæng man taler om små og store beløb.

Jeg vil gerne sige til den højtærede fiskeriminister, at jeg er helt enig med ham. Jeg tror heller ikke, at det ærede medlem hr. Søren Olesen er helt klar over fiskeriets forhold, over fordelingen mellem større og mindre virksomheder inden for fiskeriet og deres muligheder for solidaritet om en privat låneordning, når han kan tænke sig, at der sagtens kunne etableres en sådan lånefond. Det står for mig som en temmelig virkelighedsfjern tanke, at den skulle kunne etableres så let, som det ærede medlem synes at

mene. Og så er jeg ganske uenig med det ærede medlem, når han synes, at det ikke er nødvendigt med lån til erhverv, der går godt, men at man bedre kunne gå med til det, hvis det var et stagnerende erhverv. Det er en tankegang, jeg vil advare det ærede medlem mod at forlade sig alt for stærkt på. Det er altid på de progressive områder, det betaler sig at støtte. Det er det også for staten. Det er farligere og meget sjældent nyttigt på områder, der er i stagnation; så skulle man i hvert fald have den opfattelse, at der er tale om forbigående vanskeligheder inden for et erhverv, for ellers bliver der tale om statsstøtte, og statslånevning får en social karakter; og jeg tror, at fiskeriet meget skulle have sig frabedt, at vi opfattede det således, at denne låneordning er etableret som en social foranstaltning over for fiskeriet. Sådan er det ikke. Der er tale om en låneordning baseret på rent rationelle synspunkter på samme måde som lån, der ydes til f. eks. fremme af staldhygiejne eller grundforbedring.

Søren Olesen: Det var ret interessante betragtninger, det ærede medlem hr. A. C. Normann kom ind på, nemlig at man fortrinsvis skulle yde statslån til de erhverv, som er velstillede, og som det går godt for. Det vil altså sige, at vi skal helt bort fra det, som før har været det afgørende, nemlig at det var de mindrebemidlede, man skulle hjælpe i gang. Nu er det altså blevet til, at det er de mest bemidlede, man særlig skal støtte, for dér er der et godt grundlag for, at staten kan få, skal vi sige, en betaling hjem igen i form naturligvis af store skatter; det er det synspunkt, der ligger bagved. Jeg tror ganske roligt, vi kan sige, at det gælder for fiskerierhvervet i dag, at hvis vi skal gøre op, hvad dette erhverv yder til andre erhverv, så bliver der et stort tab for fiskeriets vedkommende. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis fiskerne klarede deres egne problemer og de andre gjorde noget tilsvarende, så ville fiskerierhvervet være godt tjent dermed.

Der blev sagt, at det, jeg havde ført frem, var billigt og godtkøbs. Jeg tror dog, at noget af den overstrømmende velvilje, der her lægges for dagen, kan betegnes som godtkøbs. Det er til syvende og sidst hvervenes egne penge, man her jonglerer